

```

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X                                                                 X
X                                                                 X
X   O R D E   D E R   V E R D R A A G Z A M E N                   X
X                                                                 X
X                                                                 X
X                                                                 X
X   A N G S T                                                       X
X                                                                 X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

```

27 april 1987

Goede avond, vrienden

Wat is angst? Angst is een zodanige afkeer, dat ze leidt tot een emotionele verwarring. Angst is dus altijd een beeld, dat je je niet voldoende realiseert in zijn redelijke context en zijn redelijke mogelijkheden. Wanneer je zeker bent, dan gebeurt je veel minder. Je kunt bij wijze van spreken wilde dieren, giftige slangen aanraken, zonder dat er iets gebeurt, als jij geen angst uitstraalt. Straal je angst uit, dan kun je ze zover beheersen, dat ze niet tot uiting komt. Het dier zal dan alleen agressief zijn wanneer dit door hongergevoelens of door angstgevoelens bij het dier uiteindelijk wordt opgewekt. Maar het ziet in u geen prooi meer en het ziet u niet als agressief.

Dus we moeten heel goed begrijpen dat angsten vaak niet gemakkelijk te beheersen zijn. Maar die we wel onder ogen moeten zien, zoals ze zijn. Nu gaat de Orde uit van het standpunt, dat harmonie de oplossing geeft bij elk probleem en dat betekent ook dat elke mens, die innerlijk rust weet te vinden, meester wordt van zijn angst. Dat klinkt doodeenvoudig, maar er zit natuurlijk veel meer aan vast. Maar dit is het grondbeginsel: waar ik innerlijk vrede ken, besef ik weliswaar gevaren en ik kan erop reageren, maar ik ben niet bang. Omdat mijn innerlijke kracht, mijn innerlijke stilte het mij onmogelijk maakt om mijn waarnemingsvermogens deels te verliezen, mijn werkelijkheidszin te verliezen en wat meer is, het overzicht over mijn eigen handelingen.

Er zijn altijd heel veel mooie sprookjes over mensen, die hun angst beheersen. Eén ervan is bij de grootste stomer van zijn tijd. U weet wel, ijsbergen, snel zinken. De Titanic. Ja, daar kunnen we nog verder over praten, want de titanen waren in opstand tegen de Goden, misschien dat de naam er ook iets mee te doen heeft. Het orkest bleef doorspelen totdat ze verzwolgen werden. Een legende. Ik neem aan dat het verhaal, zoals het verteld wordt, een legende is. Maar ik kan mij voorstellen dat een musicus, die weet dat er geen uitweg meer is, naar het instrument grijpt, waar hij mee vertrouwd is en door dat te gebruiken, meester wordt van zijn angst.

Altijd weer is de vraag: kunnen wij iets stellen tegenover onze angst? Kunnen wij een uitweg vinden of een omweg. Kunnen wij een bezigheid vinden, een actie, waarin wij onze angst vergeten. Ik denk dat de meeste mensen daaraan voorbij gaan. Ze denken eenvoudig nou ja, angst is iets daar moet je je maar over heen zetten en dat kun je niet. Een heel eenvoudig voorbeeld. Iemand is in twee vorige levens omgekomen door verdrinking. Wordt op aarde geboren en heeft watervrees. Durft de zee niet

in, durft niet te zwemmen, is al bang met pootje baaien. En iedereen maar uitroepen: doe niet zo kinderachtig! Maar die achtergrondervaring heeft wel degelijk een hele grote invloed op degene die baadt. De enige mogelijkheid om erover heen te komen is dus om het kind buiten het water zo zeer vertrouwd te maken met álles wat met water te maken heeft, dat het op den duur in zéér ondiep water, waar niets gebeuren kan, het water als het ware kan próeven. Als je dan nog een stap verder gaat, dan ontdek je dat het kind op een gegeven ogenblik een onderscheid gaat maken tussen deze schijnbaar instinctieve afkeer, door vorige levens veroorzaakt, en de huidige omstandigheden. De voorzichtigheid bij water zal blijven, niets aan te doen. Maar het beheerst niet meer. Integendeel. Het kind zal, zeg dat het ongeveer tien tot twaalf maanden duurt, vóór het voor het eerst een beetje water durft te accepteren op den duur zó trots zijn dat het dat durft, dat je zelfs uit moet kijken, dat het nu niet onvoorzichtig wordt.

Bij mensen is dat precies hetzelfde. Een hele boel mensen zijn bij voorbeeld bang voor de dood. Een heel simpel voorbeeld weer, dat je overal tegenkomt. Maar waarom ben je bang voor de dood? In de eerste plaats ben je al meermalen gestorven. Je ervaringen tijdens en ná die overgang zijn niet allemaal even prettig geweest. Dat kán invloed hebben. In de tweede plaats ben je bang voor een deel van jezelf. Je hebt dingen gedaan, waarvan je het gevoel hebt dat ze eigenlijk helemaal verkeerd waren. Je bent bang, dat de rekening gepresenteerd wordt. overigens vind ik het een zeer simplistische voorstelling Magere Hein neemt je mee voert je naar de kassa en zegt: even afrekenen!

Maar goed zo is de mens gepredikt, ze zijn bang voor de hel. En wat dát betreft heeft een bekende Franse schrijver gezegd: l'enfer est dans soi-même. Ik geloof wat dat volledig waar is. Wanneer ik vrede heb met mijzelf wanneer ik aanvaard wat er gebeurt, ben ik niet bang te sterven. Ze hebben ons wel eens gevraagd of je daar iets aan doen kunt. Ik heb toen een raad gegeven die sommigen vreemd vonden. Als je met een stervende te maken hebt, probeer dan niet te praten over het hiernamaals en dat je het allemaal zo goed zít doen maar haal herinneringen op aan zonnige dagen en uit datgene waardoor zo iemand weet: ja, het was toch goed. Want als je weet dat het leven goed was, dan sterf je met die vreugde, met die herinnering. Dan ontkom je aan veel verschrikkingen, die je anders uit jezelf ophaalt. Het is dus gewoon een vraag, wat voor angst heb je? Waar bent u bang voor? Bent u bang om te sterven iemand aanwezig? Bij de Orde zijn en bang zijn om te sterven, vind ik tamelijk dom. En haast maken om te sterven vind ik nog dommer. Ja, dan zeg je dat je niets meer aan je leven vindt. Maar er zijn dus mensen die het wel zijn. Waar bent u dan bang voor?

De wijze waarop.

Wanneer u het weet en u aanvaardt het, dan gebeurt het rustig. Wanneer ik voel dat het komt en ik verzet me en ik ga me daar ook mentaal tegen verweren, dan is het verschrikkelijk. Pijn is ook een eigenaardig iets. Je hebt een pijngrens. Dat wil zeggen wanneer de pijn een bepaalde heftigheid krijgt, dan kunnen de zenuwen de pijn niet meer verwerken. De pijn kan niet verder stijgen. Die pijn kan je verdragen wanneer je er niet aan denkt. Maar ben je er mee bezig dan wordt de pijn versterkt en dan kan het lijden inderdaad ondraaglijk worden.

Dus ook hier is de kwestie van hoe sterf ik niet zo belangrijk als het lijkt. Het is de toestand waarin ikzelf verkeer op het ogenblik dat die dood op mij afkomt die veel uitmaakt.

+ Opmerking over het overlijden in de afgelopen oorlogstijd en de vaak afgrijselijke martelingen, waaraan de slachtoffers blootgesteld werden.

- Ik weet, dat dat erg moeilijk is en ik weet hoeveel moeite wij hebben gehad om bijvoorbeeld wij hebben gehad om k.z.slachtoffers vrij te maken van hun angst- en haatgevoelens, syndromen en ze dus weer aan geestelijke werkelijkheid te wennen. We weten heus wel hoe het is. Maar de vraag is hoe kun je de angst overwinnen? Op het ogenblik dat je iets accepteert en in die aanvaarding doet wat je kunt, ben je volgens mensen misschien een held.

We hadden het over concentratiekampen. Wat te denken van die priester, die gewoon alles maar deed. Toen een jong mens moest sterven zei hij neem mij dan maar, wat dan ook gebeurd is. Was die man opofferend? Nee, eigenlijk ook niet eens. Voor hem was dat leven eigenlijk een fase van het sterven. En een ander, die nog graag wilde leven, die gunde hij dat leven. Hij zei bij zichzelf, wat maakt dat nu uit, of ik nu sterf of over een paar dagen. Daardoor is die man in aanvaarding van zijn dood gestorven. Maar nu het wonderlijke. In plaats van de haat die we bij zo velen hebben aangetroffen, was deze man direct in staat om licht te aanvaarden. En vreemd genoeg had hijzelf een vreemd gevoel ik zou haast zeggen van bijna hartelijkheid ten aanzien van de man die hem had toegestaan de plaats in te nemen van de jongeman, die moest sterven. Dat is voor u onvoorstelbaar, dat weet ik. Maar we hebben er ervaring mee. Daarom zeg ik nogmaals: je moet aanvaarden wat er is. Dat is altijd het eerste beginpunt. Ook wanneer je bang bent.

Zeg niet tegen jezelf, wat moet ik nu beginnen? Ja, wat is er, wat is er aan de hand? Dat ene ogenblik, dat je stil blijft staan, kan misschien in één op de tienduizend gevallen je dood betekenen, in de meeste andere gevallen betekent het je redding. Maar wat er ook gebeurt op dat ogenblik heb je weer de werkelijkheid in je greep. Je wordt niet geteisterd door een fantasie-wereld. Dat wil zeggen, dat je logisch kunt handelen op aarde, maar dat je ook niet emotioneel gestoord overgaat en daardoor in een fantasie-wereld terecht komt, die de werkelijkheid voortdurend afwijst. Er zijn zo veel van die dingen, waar mensen bang voor zijn. Wanneer werkelijk zou blijken, dat ik altijd ongelijk heb, waarom zou je daar bang voor zijn? Elke mens heeft wel eens ongelijk, waarom jij niet. Elke mens zegt wel eens dwaasheden, waarom jij niet?

Aanvaardt de dingen eenvoudig, geef aan jezelf toe, dan pas kun je er wat aan doen. De Orde zegt verder: probeer zo weinig mogelijk schuld naar een ander toe te schuiven. Want wanneer wij op aarde in de perikelen komen, is het al heel gauw: ja, als die nu eens anders had gedaan als zij of hij mij niet in de steek had gelaten, als de instanties nu eens wat sneller waren geweest... maar dat is niet zo. Ik zeg niet, dat u schuld hebt, let wel. Maar ik zeg, dat u in staat bent om die relatie met de ander opzij te zetten. Het gaat er niet om: waardoor is iets gebeurd, het gaat erom, dat het is gebeurd en wat je er mee kunt doen. Op dit ogenblik. In een harmoniepatroon heb je te maken met één grote werkelijkheid. Die grote werkelijkheid is onoverzienbaar. Wat wij zijn, elke keer, nog een besef stukje van de tijd, dat is uiteindelijk maar één vliegenpoepje op de spiegel van de werkelijkheid. We denken, dat wij het weten. In feite zijn we kleine eilandjes van beperkt besef en een oceaan van het onbekende. Laten we dat dan accepteren. Dan kunnen we ons af gaan vragen wat of onze werkelijkheid, wat is mijn

werkelijkheid. Niet hoe zou ik willen zijn of hoe zou het moeten zijn, maar gewoon: wat gebeurt er, hoe ben ik, hoe ben ik erbij betrokken? Wat kan ik, wat kan ik niet? Op deze manier keer je terug naar jezelf. En daarbij kun je dan de kracht, die in elke mens woont, de innerlijke werkelijkheid of totaal van de werkelijkheid in de mensen zo u wilt, kunt u activeren.

U kunt daaruit dan de kracht putten om te herstellen wat nog hersteld kan worden en om verder te gaan wanneer dat onmogelijk lijkt. Er is een bekend gedichtje dat weet u misschien wel. Een mens lijdt wel het meest, door het lijden, dat hij vreest en dat nooit op komt dagen. Dus heeft hij meer te dragen dan God te dragen geeft. En als u dat oude versje nu in gedachten houdt, wat kan gebeuren, niets mee te maken! Wat is nu, wat moet ik nu. Wat ben ik nu, wat kan ik nu? En dan niet het franse woord, h^à, het nederlandse. Als u daar rekening mee houdt, dan zult u zien dat u helemaal niet meer "morgen" maar op zijn be- loop laat, want een deel ervan hóórt bij vandaag. Maar ga niet specu- leren, wat er morgen misschien zou gebeuren. U doet vandaag, wat u van- daag vindt dat er voor vandaag of voor morgen of overmorgen gedaan moet worden.

Doordat u dat speculatieve element uitsluit, sluit u niet alleen veel onnodig lijden en veel onnodige zorg uit, maar gelijktijdig voorkomt u die angsten die menigeen kwellen. Stel, je moet examen doen. Ik weet niet hoe dat tegenwoordig gaat, maar vroeger was dat een vuurproef door een vier- of vijftal geleerde heren afgenomen aan een zwetende student, die door para-nymfen werd binnengeleid. En als hij uitgele- den was er ook weer uit werd gebracht. Maar als je bezig bent met wat zouden ze k^onnen gaan vragen, dan sluit je bepaalde gebieden van je weten af. Wanneer je zegt, dat je je best gedaan hebt, hier ben ik en ik zal het wel bekijken, dan is de kans dat je slapende kennis als het ware ineens ópvist, veel groter.

Ja, k^ont dan dus een beter examen afleggen. Ik geloof dat dit aspect de meesten wel bekend zal zijn? Dan gaat u één stap verder. Het hele leven is eigenlijk een examen, dat we afleggen. Wanneer we voortdurend bezig zijn om ons af te vragen wat de volgende vraag wordt, horen we ze niet goed of we beantwoorden ze verkeerd. Wanneer we ons steeds concentreren op dit punt, op nú, dan zullen we alle mogelijkheden waarover we beschik- ken, inderdaad kunnen ontplooiën, gebruikte. Dan zijn we onszelf. Ik weet wel dat er heel wat mensen zijn die zeggen, dat je toch hogerop moet willen. Ja, hogerop- hoe zoudt u dat willen doen? Touw inklimmen, ladder opgaan, trap, luchtballon, vliegtuig? Wanneer je steeds datgene wat je nú doet goed doet, dan zul je vanzelf een stap verder komen. Dus je moet niet bang zijn, dat je niet genoeg doet. Wat je nú doet moet je goed doen. Als u denkt dat u het niet goed kunt doen laat het dan. Doe eerst de dingen die u voelt goed te kunnen doen.

Op deze manier worden ook weer een groot gedeelte van al die spanning- gen weg genomen. Vergeet niet dat angst paniek, pijn voor een groot deel tenminste de helft, bestaan uit onbeheerste associaties en speculaties. Iemand komt om bij een auto-ongeluk. Ja, een beetje vervelend hé. Maar je hebt geluk gehad. Alles was namelijk onmiddellijk in vlammen. Hij had dus geen ogenblik om zich af te vragen o mijn God, wat gebeurt er wat zal er mis zijn met me, wat zal er gaan gebeuren en op dat ogenblik wil hij nog alleen maar ademen en met de pijn plus die oververhitte lucht, die hij binnenkreeg was hij meteen bewusteloos. Die kwam bij ons aan zonder al die syndromen van sommige verkeers slachtoffers die

voortdurend nog bezig zijn met: m'n borstkas en m'n ribben zitten in elkaar en ik heb een gebroken been, net of een geest nog ribben en benen heeft. En ze blijven er over doorzeuren. Ik zit in de vlammen, in de vlammen en ze blijven het maar herhalen. Dat komt waarschijnlijk omdat ze dachten: o, mijn god, nu ga ik dood en ik wil nog niet dood. En dan blijven ze hangen bij die laatste momenten van leven als een soort ringbandje, dat steeds hetzelfde vertoont omdat dit voor hen de verzekering is, dat ze nog niet dood zijn. Angst voor de dood, die dat veroorzaakt. Dan heb ik toch maar liever dat eerste geval, waar ik het over had. Er zijn natuurlijk nog allerlei angsten.

Eigenlijk fantasmen. Gedachtenbeelden, hele voorstellingen die je opbouwt en waar je heilig op vertrouwt dat het wel of dat het niet zou gebeuren. En dan is elke afwijking van het gedachtenbeeld in staat om daar voor uw gevoel een zelfstandigheid van te maken. Dan wordt het fantasma tot fantoom. Het wordt een spookbeeld, dat u kan domineren en beheersen. Wanneer u door een spookbeeld wordt beheerst, vraag u dan allereerst eens af wat dit eigenlijk is. En als u er een uitleg voor vindt, vraag u dan af waarom juist deze uitleg en geen andere. Het wonderlijke is dat u praktisch onaantastbaar bent, zolang dat proces loopt. Dan vindt u uit dat ergens dat spook, die demon die u lastig valt, ergens geliëerd is met een deel van uw eigen ik. Concentreer u dan op dat gedeelte, probeer er wat aan te veranderen. Dan verdwijnen uw angst voor bezetenheid en al die andere angsten.

Een groot gedeelte van de mensen wordt beheerst in het leven door twee factoren. De eerste is de begeerte. Die gaat van de voedselgier, en de territoriumdrang en al die dingen meer tot het gekste wat u zich misschien voor kunt stellen en aan de andere kant een angst, een vrees. Alle vrees komt voort uit onkunde. Erg gemeen om dat te zeggen natuurlijk, hè. Maar het is toch eerlijk waar. Als je de dingen niet volledig kent of begrijpt, dan dicht je er dingen aan toe, die er niet of niet op die manier in aanwezig zijn. Het is toch heel duidelijk dat mensen kunnen worden beheerst door angsten, die absoluut geen zin hebben. Atoomgevaar. Natuurlijk, er bestaat een reëel atoomgevaar. Ook bij de atoomcentrales. Maar daar staat tegenover dat de mensen die zich daar druk over maken, regelmatig deel nemen aan het gemotoriseerde verkeer. Dat daarbij de mogelijkheid dat ze een ongeval zullen beleven, aanmerkelijk groter is.

Als een atoomcentrale een ongeluk krijgt, dan zullen er inderdaad meer slachtoffers vallen. Ik wil maar zeggen, u denkt niet na. Als u een verkeersweg moet oversteken, denkt u niet dat dat veel gevaarlijker is dan de boot- of vliegreis? Toch, ja, als er een vliegtuig neervalt dan kunnen er misschien honderd tot honderdzestig doden zijn. Als u oversteekt en het gaat mis, nou ja, één verkeersslachtoffer meer. Maar als je alle verkeersslachtoffers bij oversteken en dergelijke op gaat tellen, dan gebeurt er per dag meer met dergelijke ongevallen dan er gebeurt aan verwondingen en succumberen als gevolg van vliegtuig ongevallen. Daar denkt niemand over. Probeer de dingen in hun verband te brengen. Zie, wat er werkelijk gaande is. Wind je niet op over het gebruik van atoomenergie. Natuurlijk, ik ben het met u eens, het zou beter zijn als men andere energie gebruikte. Ik neem bij voorbeeld aan dat bij een juist gebruik van zonne-energie op dit ogenblik ongeveer een kwart van de nederlandse behoefte aan stroom zou kunnen worden gedekt. Bij juiste toepassing weliswaar. Maar dat houdt ook in: op persoonlijke basis verzorging en dat is natuurlijk zakelijk niet aantrekkelijk. Dus één investering en dan krijgen ze

die stroom voortdurend voor niets. Maar dat moet mogelijk zijn. Maar zo kun je al die dingen overwegen. Een mens wil hebben. Waarom? Heel vaak omdat hij in het hebben kan vergeten, wat hij denkt te zijn. Een mens is bang. Waarom is hij bang? Omdat wanneer hij de werkelijkheid onder de ogen moet zien, hijzelf aansprakelijkheden op zich heeft geladen, die hij niet onder ogen durft te zien. Dan moet hij toegeven, dat hij volledig fout is geweest. Resultaat van één van Hitlers laatste opmerkingen vóór zijn zelfmoord geweest zou zijn: dit volk heeft mij niet verdiend. Er zijn heel veel Duitsers, die het met hem eens zijn, maar op een andere manier dan hij het bedoelde. Hij wilde ontkomen aan het beeld dat hijzelve, omdat hij meende alles in de hand te kunnen houden, eigenlijk de aanleiding is geworden voor een ramp, die hij niet gewenst heeft en voor de gevolgen, die eigenlijk te zwaar zijn om daarvoor de verantwoordelijkheid zelf te dragen.

Dus zei hij dat het volk hem niet verdiend had. Dan verdienen ze dus wat ze krijgen, mijn schuld is het niet. Ik was mijn handen in onschuld. Pontius Pilatus complex onder het hakenkruis. Kijk, als je dat gaat begrijpen dan zeg je ook dat angst dwaasheid is. Het onbekende moet voorzichtig benaderd worden, natuurlijk. Maar je moet er niet bang voor zijn. Want juist dan kan het je veel eerder schaden dan het anders het geval zou zijn. Je moet niet te veel willen hebben. Want hoe meer je wilt hebben wat buiten je is, hoe minder je je bewust wordt van hetgeen je zelf innerlijk bent. Maar als je die dingen bij elkaar pakt, ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik even het leven na de dood erbij betrek, dan kom je dus ook te staan voor de vraag: ik ga dood en nu sta ik in een wereld die heel anders is dan ik heb gedacht. Stel je voor, je bent Ordelid. Je gaat over: waar is de Orde, waar is de Orde? Daar een lelijk gezicht, daar een donkere wolk, waar is de Orde? De Orde is er, maar je bent bezig met die andere dingen. En je roept o god, dat zwarte zou me kunnen verlossen en die demon is mij vast de baas. Je loopt weg en in dat vluchten bent u niet meer benaderbaar, ben je niet meer te bereiken.

Stel je nu eens anders voor. Kijk heel rustig, wat er is en zeg: mij kan niets gebeuren. Dan gebeuren er toch soms wel bepaalde dingen, want je bewustzijn wordt ongetwijfeld door allerlei factoren beïnvloed. Maar blijf bij jezelf herhalen: dit is de weg, dit kan niet, dit is illusie. Je zult zien, dat dergelijke beelden verdwijnen. Waarom? Omdat je niet bang bent voor ze. Omdat je je niet laat domineren door de angst die in feite je bewustzijn omzet in een reeks van instinctmatige reacties en impulsen. Maar als je jezelf geen meester meer bent.... Maar zolang je meester blijft van jezelf, kun je alles aan. En dan blijkt ineens dat die contacten, die je zoekt, er wel zijn. En het licht, wat je zoekt, geen dwaallicht is, waar je achter aanjaagt, maar reëel, gewoon, een openbaring is van een nieuwe wereld en een prettige.

Zeg niet, dat je in de hemel bent. Er zijn mensen, die op aarde al proberen om een logekaartje voor de hemel te kopen. Ze denken dan God beter te kunnen zien. En ze vergeten: het koninkrijk Gods is in ulieden. Maar wanneer jij naar de hemel begeert, dan begeer je naar een oerstaat. Zelfs als je daar terecht komt zit je in een waandenkbeeld gevangen. Er zijn heel wat geesten, die daar zitten, hoor. Geesten van oprechte, vrome christenen. Ze hebben nog eelt op hun gedachtenknieën, ze hebben nog pijn in de rug van het voortdurend buigen. Dan zitten ze in de hemel en ze zien niets van daar is God. In het begin zingen ze hal-lejula, maar later denken ze: ik wou dat de Beateles maar eens kwamen. Dan zou ik tenminste weer eens wat anders horen. En dan zeggen ze dat God ook niet veel meer is. Als ze dan zeggen: is dit wel de hemel? Dan is

nog de vraag of ze daarbij zeggen: ik wil naar de echte hemel. Dan komen ze weer in een andere waanvoorstelling terecht. Want ze zeggen dat dit het dus niet is. Wat is mijn werkelijkheid? Dan doen ze afstand van hun begeertebeeld. Dan komen ze in contact met het werkelijk geestelijk bestaan met alle daarin aanwezige mogelijkheden, zoals die van reïncarnatie als het ontvangen van leringen om verder te gaan. Er zijn nog steeds heel veel mensen, die denken aan de hemel als een soort Jeruzalem dat een beetje lijkt op de wonderlijke stad van de tovenaars van Oz. Waarin alles goed is en waarin iedereen lammetjespap eet uit ziveren schotels met gouden lepels. Dergelijke onzin wordt zelfs in deze tijd door tenminste de helft van de zich christenen noemende mensheid geloofd. Daarom bestaan die dingen nog. Die mensen voelen zich in het begin erg gelukkig.

Ze voelen zich verheerlijkt omdat ze kunnen verheerlijken. Maar als het blijkt, dat ze blijven verheerlijken en dat er geen antwoord komt, dan vragen ze om een antwoord. Maar dat antwoord komt uit hun eigen bewustzijn. Dat antwoord is dan meestal niet wat ze willen. Dus, ik zeg nogmaals: begeer niet te veel. Zeg niet: dat wil ik en dáár ben ik onmachtig. Zeg: hier ben ik. Wat is mijn ogenblikkelijke ervaring, wat kan ik nu dus het meest verstandige doen. En dan denkt u aan verstand. Maar in feite is een deel van je verstand ook gevoelens, vroegere ervaring. En daarmee kun je dan een hele boel bereiken. Als je een dergelijke houding hier reeds handhaaft, doe je het daar vanzelf.

Daarom ben ik ook begonnen met een tamelijk uitvoerig betoog over allerlei angsten, die op aarde bestaan. En de benadering ervan. Wat de meeste mensen vergeten is, dat wat je op aarde geleerd hebt, altijd een deel kan blijven, zeker wanneer dit innerlijk belangrijk is, van hetgeen je geestelijk bent. Je moet nog een stap verder durven gaan en zeggen dat zolang je in een wereld leeft waarin bepaalde dingen reëel zijn, althans voor jou een realiteit vormen, dat is beter uitgedrukt, kun je nog door die werkelijkheid gecorrigeerd worden. Als je overgaat, leef je in een wereld die in feite voor negenenneventig procent uit jezelf ontstaat. En juist dan is het belangrijk, dat je probeert om te kijken wat er is, wat je bent, wat de relatie is. Dan pas kun je ageren. En dat doe je dan op de juiste manier. Omdat je zelf voor het grootste gedeelte die wereld voortbrengende, in die wereld handelt volgens normen die niet tot die wereld behoren.

Daarmee blus je die wereld als het ware voor een deel uit, zodat er iets meer van de werkelijkheid kenbaar wordt. Angst voor de dood is dwaasheid. Angst voor het sterven kan ik me voorstellen, maar wanneer je aanvaardt wat er is en daar steeds het beste van maakt, valt het over het algemeen zelfs dan erg mee.

+ vraag over zorg van de achterblijvenden.

- Dat is egoïstischer dan u denkt. Omdat u uitgaat van de eigen onmisbaarheid. Mijn functie is voor die ander zó belangrijk, wat moet dat worden zonder mij! Er komt een ogenblik, dat je niet anders kunt, je moet afscheid nemen. Aanvaard het! Zeg niet tegen jezelf wat moet er van hem worden. Dat zul je later wel zien en dan kun je er misschien nog wat aan doen ook. Maar laat je daardoor niet domineren, want als je dat te veel doet, dan ben je aardgebonden. Ik heb een man gekend, die zeventig jaar als spook heeft rondgedwaald, alleen omdat hij een brief had vergeten te verzenden. En toen eindelijk, bij een vendu zijn bureau onderzocht werd en de brief te voorschijn kwam, heeft men die brief als het ware, gepubliceerd. Vanaf dat ogenblik had hij het idee nu is het gebeurd en toen kon hij pas verder gaan. Toen werd hij zich pas van zijn geestelijk zijn en wereld werkelijk bewust. Als u bezig

bent zich zorgen te maken, dan kan dat alleen maar een band vormen met de wereld. Wanneer u zegt dat dit de feiten zijn en die aanvaard moeten worden, ik ben er niet bang voor, ik ben er ook niet bang voor wat er met die ander gebeuren zal, het zal allemaal wel in orde komen, maar nú moet ik eerst sterven en dan kan ik verder zien. En dán zult u zien, dat u later vrij bent en toch in staat, die ander te helpen. Dat komt heel vaak voor.

+ Hoe doe je dat?

- U bent geen vogel. Als ik u zeg, hoe u moet vliegen, kunt u het dan? Ik zou het niet proberen- een hele smak. U vraagt, hoe je dat doet. Je kunt iemand beïnvloeden, bepaalde denkbeelden ingeven. Je kunt iemand waarschuwen, je kunt iemand een droom geven, je kunt iemand toch ergens in zijn handelingen een klein beetje beïnvloeden. Op zo'n manier iemand helpen. Dan blijf je niet aardgebonden. Het gekke is juist dat de aardgebundene hééft geen mogelijkheid om in te grijpen. Omdat hij alleen is aangewezen op zijn eigen energie en krachten en datgene wat hij van de mensen kan lenen. Maar hij heeft geen kracht achter zich. De wereld waar hij deel van is, waaruit hij alle noodzakelijke kennis kan putten, om dan een bepaalde boodschap te versturen. Degeen, die dus aardgebonden is, probeert om hetzelf te doen. En dan gaat het je als de dronkaard, die aardgebonden was. Hij was elke avond te vinden in elke bar en dan probeerde hij iemands glas leeg te drinken, maar het ging niet, want hij kon niet beetpakken.

Einde eerste deel.

Tweede deel, 28 april 1987

Goede avond, laat maar eens zien wat de vragen opleveren.

+ vraag over angsten over dingen, die kunnen gebeuren.

- Ik zou zeggen tegen mezelf: ik zal wel zien. Het is niet irreëel, maar je kunt er niets aan doen, dus moet je je er niet mee bezig houden. Er zijn andere dingen, waar u misschien wèl wat aan kunt doen, houdt u daar mee bezig. Daar ben je je angst niet mee kwijt, maar je raakt er aan gewend om ze op de achtergrond te zien.

+ de mensen, die eens gekidnapped zijn, zullen die angst toch wel nooit kunnen vergeten dunkt me.

- Je kunt dan niets anders doen dan afwachten hoe de situatie zich ontwikkelt. Als je ergens op reageren kunt, doe dat dan onmiddellijk, maar wat heb je in zo'n situatie anders te doen? Een mens is op aarde om te overwinnen of om verlies te lijden. Verliezen doe je altijd, al is het maar een leven en overwinnen? Je kunt niemand blijvend overwinnen, behalve jezelf.

Angst is geen afwijking, maar er voortdurend mee bezig zijn is wel een afwijking. Kan zelfs een fobie zijn.

+vraag over een beroep, waarbij je bloedcontact met een ander kunt hebben. Hoe moet het dan met de angst voor aids?

- Je zult dan voor jezelf uit moeten maken of het risico zo groot is, dat je daarvoor je vak opgeeft, hoewel je ervan houdt. Maar als je er toch niet van houdt.. is het een leuke veronfschuldiging. En anders moet je met die angst leren leven. Dat moet die vertegenwoordiger in de auto toch ook? en die kans is tien maal groter. Alleen dazt Aids is voor ons nieuw en dat wordt met zülke letters geschreven, maar iemand die in een auto zit, loopt honderde malen meer risico om kapot te gaan. Of nog veel erger en dat zegt ons niets, we doen de hele dag niet anders. Ik zou dit heel eenvoudig op willen lossen, risico zit overal bij. Als je geboren wordt, loop je het risico dat

je niet aan het ademen toekomt. Realiseer je dus gewoon dat je risico te nemen hebt, dat hoort bij je leven. Wanneer het risico voor mijn gevoel te groot is, kijk ik of ik het kan vermijden. En dan zeg je dus niet, bij elke patient: o jé, dat zou wel aids kunnen zijn, maar krijg je er toevallig één, die er heel miezerig en vervallen uitziet dan kijk je misschien wat beter uit. Zover dat mogelijk is.

+ vraag over veranderingen van de aarde.

- Veranderingen over Ionisatie en dergelijke. De aarde registreert dat allemaal gelijktijdig, maar ze reageert veel trager. Het verschil tussen de mens en de aarde is dit: de aarde ervaart als geheel en als het mis gaat denkt ze ik heb verloren. Een mens sorteert uit alle indrukken, die op hem af komen diegenen, die bij hem passen en de rest vergeet hij eenvoudig. De aarde kan dat niet, omdat ze deel is van de werkzaamheden.

+ en dan heb ik nog een vraag over kabouters, elfen, enzovoort.

- Ze kunnen bewuster worden. Je begint misschien als gnoom en dan probeer je het eens als fee en vind je dat het op de aarde slecht gaat dan probeer je het de volgende keer eens als salamander. Binnen de elementale wereld zijn heel wat vormen en mogelijkheden. Je kunt dus wanneer je beseft voor de huidige vorm van je manifesteren werken. Tot er weer iets is, waar je je bij betrokken voelt en dan manifesteer je weer eventueel in de bijpassende vorm en met de bijpassende taak.

+ als er nu een atoombom explodeert zijn daar ook elementalen bij betrokken?

- Ik denk, dat verschillende vuurgeesten daar wel erg tevreden mee zouden zijn, luchtgeesten denk ik wat minder, de gewone natuurgeesten dacht ik helemaal niet. Bepaalde aardgeesten zouden zich er ook toe voelen aangetrokken omdat het dus een enorme verandering op dit terrein betekent waar ze mee kunnen leven. Zoals voor de salamander een ontzagelijke verstoffelijking is van het meer geestelijke element autocult in zich draagt. Een elementaal is een geestelijk bewustzijn, dat zich tijdelijk of voor langere tijd verbindt met één of andere verschijningsvorm van de oude vier elementen, eentje blijft er dus buiten en dan gaat functioneren in overeenstemming met zijn omgeving. Volgens de geaardheid van het element dat is aangenomen.

elementalen.

+ vraag over het aantrekken van negatieve elementen, door geestelijke

- Ze kunnen negatieve elementen aantrekken, dat is wel waar

Para-normaal genezen kan je niet verlossen van de veranderingen die door de straling in het lichaam zijn ontstaan omdat het meestal kerncel veranderingen en kerncel aanpassingen betreft. Maar wat je wel kunt doen is de psychische drang die negatief wordt, als het ware weg nemen. Daardoor de mens bevrijden van zijn eigen negativisme en een andere visie geven op zijn omwereld, dat kan wel. Je kunt er wel iets mee doen.

+ vraag over extra prana.

- Als je extra prana toe gaat voegen, dan kan dat zijn omdat de genezingsprocessen, die zich in dat lichaam aan het voltrekken zijn, over gevoldoende energie beschikken. En dat is gunstig. Maar in heel veel gevallen heb je te maken met een proces, waarbij een gedeeltelijke activiteit zó hoog is opgelopen, dat daardoor al een verschijnsel ontstaat. En als je daar dan prana bijgooit, dan is het vuur blussen met benzine, inplaats van met water.

+ vraag over harmonie.

- Uitstralen van harmonie is altijd goed bij elk geval, dus ook bij dergelijke gevallen. Omdat alle harmonie de neiging heeft om alle verdeeldheid tijdelijk op te heffen. Hoe je dat in de praktijk doet laten we zo zeggen. Harmonie. Ik zal na het d . . . Ik zal het zó zeggen:

Eigenlijk zijn alle dingen onbelangrijk. In mij is Licht, in mij is kracht. Buiten mij is licht, buiten mij is Kracht. Licht antwoordt op Licht, Kracht antwoordt op Kracht. Ik ben deel van het Licht, ik ben deel van de Kracht. En deel zijn beduidt dan delen met de Kracht van al wat rond mij is. Laat zo alles versmelten en tot rust komen. Ik ben tevreden. De vrede, die in mij is, geef ik u. En wanneer ik mij terug trek in deze vrede, dat zij in u moge groeien. Want in mij is God, in mij werkt God, rond mij werkt God, door mij werkt God en al het andere is onbelangrijk. Alleen de vrede is belangrijk, de aanvaarding van al wat is. Opdat de God in mij, sprekend met de God van het Al, één wordt daarmee en zo alles zich in één erkenning verenigt. Zo zit het ongeveer.

Mag je mensen in het Licht zetten?

- U moet één ding onthouden. Wanneer u iemand in het Licht zet, is het niet úw Licht. U erkent een cosmische kracht. Dan herkent u het beeld van de ander en verenigt dit met de Kracht, die in uzelve door u erkend is. Daarna trekt u zichzelf terug. Dan kunt u geen negatieve gevolgen krijgen en u kunt misschien helpen. Voor sommigen is het Licht wel eens pijnlijk. Ze voelde zich al oud. Totdat er iemand binnenkwam en het electrisch licht aandeed inplaats van een kaars. Toen riep ze: mijn God, ben ik zó lelijk! Zielig, maar waar. En dát zou je kunnen veroorzaken bij iemand.

Als u iemand werkelijk wilt helpen, verlicht, vooral zilverlicht eventueel, geen wit licht. Wilt u iemand levenskracht zenden: stel u een stralend licht voor tussen rood en oranje in. Wilt u iemand alleen maar helpen om als het ware sterk te worden innerlijk en dat tevens lichamelijk - geel licht, goud licht. En als iemand helemaal in de knoei zit en hij weet, dat hij het zelf veroorzaakt, zet hem in het witte licht, opdat hij de tegenstellingen in zichzelf kan herkennen. Maar als u dat laatste hebt gedaan, laat hem dan over aan het licht en trek u terug. Ga bezig met wat anders. Wanneer ongeveer een half uur tot drie kwartier verlopen is, stel u dan de patient voor zo goed als u kunt of iets wat hem representeert en kijk, welke uitstraling het heeft. Probeer te beseffen, wat er van daaruit naar je toekomt. Daarna breekt u af en kunt u eventueel met een andere kleur verder handelen.

+ Wat is het midden? Is het een vast punt?

- Het midden is altijd het punt, waarop de beschouwer zit. Het midden is nooit een vast punt. Het wordt bepaald door de tegendelen, welke beseft worden en zijn het punt waarop beide elkaar opheffen. Er zijn altijd tegenstellingen. Als ik licht en donker heb, dan is het midden een klein beetje licht met veel schaduw. Heb ik goed, heb ik kwaad, zeer extreme beelden, dan blijkt dat de weg van het grote midden net niet goed is en net niet kwaad. En daardoor veel beter, werkelijker dan een hele goeie en natuurlijk veel beter dan een hele kwaaië, of-schoon een hele kwaaië volgens sommige gelovigen meer oplevert.

Ach weet u, kwaad is over het algemeen een beoordeling van iets wat je doet, zonder te beseffen wat je er mee veroorzaakt. Want veel mensen, die denken dat ze kwaad doen, hebben voor anderen veel goeds tot stand gebracht en veel mensen die dachten dat ze iets goeds deden, hebben voor anderen een hele hoop ellende veroorzaakt. Het meest gevaarlijk zijn de mensen die denken dat ze weten wat voor iedereen goed is. Ze bezorgen iederéén ellende en zichzelf gevoelens van frustratie.

+ waarom bewegen wij?

- Omdat u behoort tot een soort die voor zijn voedselopname beweging van node heeft. Ik wil opmerken, dat alleen zwaardere metalen en bepaalde hechte kristallijne rotsstructuren die beweging niet kent. Al

het andere kent, voor de instandhouding van zichzelf een mate van beweging. Alleen het is bij de mens natuurlijk z6 dat hij die bewegingen specialiseert. Er zijn mensen, die lopen hun benen uit hun je-weet-wel en er zijn ook mensen, die bewegen verder niet veel meer dan hun mond maar dan ook voortdurend. Andere voorbeelden kunt u zelf invullen.

+ Kan niets op zichzelf bestaan?

- Niets kan op zichzelf bestaan. Want datgene, wat wij niets noemen is de totaliteit van dat wat niet door ons beseft kan worden en dus door ons als niets wordt aanvoeld. Dat is dus het Tao principe: totaal niets is totaal alles. Nu hoor ik eindelijk iets van iemand, die er een touw aan vast kan knopen.

+ wat voor kleuren hebben we momenteel?

- Op het ogenblik hebben we te maken met een klein beetje wit, nogal veel groen, verschillende geloofspunten spelen voor veel mensen een hele grote rol op het ogenblik en voor de meeste mensen is er daarnaast een hoeveelheid gouden licht dat op het ogenblik alweer wat afneemt en dat waarschijnlijk met een dag of drie vier nog een periode van zeer intens licht geeft.

+ wat beweegt de mens te ademen?

- Het feit dat hij niet wenst te stikken, natuurlijk. Ademen is een automatische beweging van het menselijk organisme, omdat het gehele functioneren van het organisme als zodanig mede afhankelijk is van de opname van lucht, die door ademing kan worden ingezogen door de longen en zo omgezet in zuurstofdragend bloed, hetwelk weer de vertering, de omzetting van voedsel en de voeding van de cellen kan bevorderen. Langzamerhand gaan we naar het einde, wat dacht u? Zeeft u maar een paar woorden. Angst, kracht, licht.

Wanneer je de kracht hebt om de angst te overwinnen, wordt het licht in mij zo sterk dat alleen nog werkelijkheid bestaat.

Wat kan ik vrezen, wat niet is een deel van wat ikzelve ben
 Want wat ik vrees is dat wat ik niet worden wil of wat ik ben geweest,
 Maar zoek ik in mij naar de kracht, die alle vrees regeert
 dan wordt mijn vreeze plotseling vrij omdat het inzicht leert
 ik ben de kracht, ik ben een wezen, ben deel van werkelijkheid.
 Terwijl het gebeuren, dat mij boeit en angst aanjaagt, verglijdt
 en met de jaren al vergaat, terwijl het ik, als Licht en Kracht
 voortdurend voort bestaat. Laat mij dan zijn Kracht van Licht en
 deel van Licht en Kracht, opdat ik zonder angst of vrees,
 mag openbaren wat altijd is geweest de Kracht.
 Laat mij zijn Licht, die het duister sloopt
 laat mij zijn Kracht die angsten breekt
 laat mij zijn Wezen, waardoor Kracht van alle Kracht ontspreekt
 laat mij zijn bron van alle Licht,
 het Licht dat in mij woont en met het Al verenigt
 Beseft het Al dus, oed. Daar waar het Licht is en de Kracht
 daar gaat de angst te niet.
 Want wie in zich het Licht slechts vindt
 hij vreest het leven niet.

=====

Ik moet nu afscheid van u nemen, ik zit ook aan de regels gebonden.
 Ik wens u een goede huisgang en een goede nachtrust en in ieder geval
 veel Licht in uzelf, het bewustzijn van de Kracht en daardoor in uzelf.

=====